

Tak pojď dál, Čurilo!

Tomáš se podíval nejdříve vlevo a potom vpravo. Ne snad, že by měl strach, aby ho něco náhodou nepřejelo, ale to už je asi takový návyk lidí dívat se kolem sebe v tomhle pořadí, nejvíc pravděpodobně u řidičů a u autařů zvláště, k nimž teď tak trochu bude patřit, ačkoli by rád věděl, jestli se takhle ohlížejí Angličani, kteří stále konzervativně trvají na jízdě na jiné straně než všude jinde, pomalu poslední na světě jezdí vlevo, snad s výjimkou Australanů a Novozélandčanů, a kdysi i Čechů, kteří se na tu změnu dlouhá léta systematicky připravovali, aby nic nepokazili, pak sem poslal v březnu devětatřicátého Adolf Hitler Wehrmacht a jezdilo se tak okamžitě, vlastně ani ne přes noc. Ale i tohle je prý mýtus, přece jen ten pouliční a silniční převrat pár pátků trval.

Jenže Tomáš se nedíval na silniční provoz, ale na nárameníky vlastní slavnostní uniformy, jako by v ten okamžik na zlomek vteřiny přestal věřit, že má skutečně na každé z výložek velkou zlatou hvězdu, je podporučíkem, zatímco dva roky ve škole byl jen ucho, tedy vojín, a teď se po ohlášení u dozorčího útvaru 79. motostřeleckého pluku v Benešově zrovna blížil ke dveřím svého budoucího velitele, aby začal další a naprosto novou etapu své vojenské kariéry, tu opravdovou, ne ve školních lavicích.

Nezbývalo už nic jiného, než podvědomě jako další z vojenských stereotypů zkontrolovat vázanku, jestli je přesně uprostřed a utažená, všechny knoflíky zapnuté a hlavně vůbec na uniformě jsou, protože stále platilo, že dneska máš nezapnutou kapsu a zejtra zradíš vlast, nebo ještě jinak, že voják musí bejt uvědomělej a oholenej, ale hlavně oholenej, protože to se líp pozná, jak řekl velký vojenský myslitel von Clausewitz.

Nakonec Tomáš nesměl zapomenout sejmut si brigadýrku, protože do místnosti se podle řádů vstupovalo bez pokrývky hlavy.

Když tohle všechno pro jistotu Tomáš udělal a překontroloval ještě jednou, potom trochu nesměle, určitě nevojensky, zaklepal na dveře. Za nimi bylo málem kostelní a tudíž zcela nevojenské ticho, a tak zaklepání opakoval silněji.

Velitel praporu ve srovnání s jinými důstojníky, zvláště dělostřelci, nebyl pravděpodobně úplně hluchý, protože se přece jen po chvíli ozvalo velmi hlasité zařvání: "Herain!"

Tomáš se zarazil, Kristova noho, překvapilo ho to pozvání za dveřmi, jestli si je náhodou nespletl s jinými, nebo spíš dobu a zemi, ale slyšel určitě dobře ten známý německý výraz, pro jistotu proto zaklepal znovu, k vlastnímu překvapení rázněji.

"Hergot, herain!" bylo už v hlase cítit naštvanost, což nebylo zrovna nejlepší znamení pro nástup služby a přivítání velitelem.

Tomášovi nezbývalo nic jiného než vstoupit.

Za stolem seděl maličkej starší major, tvářičky červené jako růžičky a ještě víc nos, ten navíc měl trochu naběhlý, buď od rýmy nebo z pravděpodobnějších alkoholických důvodů.

Což se při dalším Tomášově obhlédnutí figury jeho nadřízeného potvrdilo obojí.

Byl sice neskutečně teplý srpen, ale v rohu plápolala a hajcovala rozpálená kamna a kolem nich stovky flašek od vína nejrůznějších značek a všelijak poházených, zdaleka tedy ne vojensky uspořádaných, jak byl Tomáš ze školy na všechno zvyklý.

Tak takhle vypadal na první pohled Tomášův nadřízený velitel praporu major Vrabčák a jeho bezprostřední okolí.

"Soudruhu majore, podporučík Náprstek, hlásím se k vám na základě rozkazu velitele divize jako váš technický zástupce!"

Dost podivné stvoření se na Tomáše podívalo krvavejma, ospalejma, nepřítomnejma a na první pohled vypitejma očima: "Tak pojd' dál, čurilo, to jsem rád, že už jsi tady!" oslovil ho zvláště, takže Tomáš opět zapochyboval, zda slyší dobře.

A jestli si má dovolit se slušně zeptat: Nepletete si mě náhodou, soudruhu majore, s Čurilou Plenkovičem? přece jen něco z ruské literatury o jejich slavných bohatýrech věděl.

"Co ses tak zamyslel, filosofe? Určitě vás tam v tý škole nic jinýho neučili, že jo?"

"Jen jsem přemýšlel, soudruhu majore, od čeho toho čurilu odvozujete..."

"Od čeho bych to vodvozoval, mladíku?" nejspíš major na chvíli zapomněl, že slouží oba k armádě

"V ruský literatuře existoval nějaký Čurila Plenkovič..."

"Hele, tohle na mě, Prsteníku, nezkoušej!" už major Vrabčák zapomněl Tomášovo jméno. "Já všechny přezdívky svejch podřízenejch vodvozuju jen vod jednoho a toho samýho!" nenechával major Tomáše na pochybách, co tím myslí. "Tebe zatím jako novýho šanuju, takže jsem vod toho vodvozovacího základu, jak aspoň ty říkáš, hodně daleko!" zvýšil hlas. "Pokud jde o ten vodvozovací kořen," najednou začal Tomášovi připadat i trochu inteligentnější, i když vlastně jen na něj volně navazoval, "tak to vooblíbený vojenský slovo nepoužívám přímo... Ale hned ti předem připomenu, že to už je s dotýčným zle!" dával zároveň najevo, že může bejt i nebezpečnej.

Ale kupodivu se major najednou rychle zvedl, což bylo u něho z prvního ospalého dojmu dost překvapivé: "Pojd' sem, podporučíku, tady k voknu!" už Tomáš nebyl u něho čurilou, ale měl dokonce vojenskou hodnost, ten Plenkovič na majora asi nějak záhadně zabral, a tak ho Tomáš následoval k zašpiněnému oknu, přes které málem nebylo vidět.

"Co vidíš, čurilo?" zase se bohužel vrátil ke svému oblíbenému oslovení podřízených.

Tomáš se rozhodoval, jestli se nevzbouřit a neodpovědět drze, že pro tu několikaletou špínu na sklech okna nevidí úplně nic, ale raději si to rozmyslel, major by to mohl vzít osobně, takže raději

reagoval, jak by se měl v podobných situacích chovat každý voják: "Soudruhu majore, vidím transportéry, pětadesátky tanky, támhle vidím hakla, což mě na přelomu sedmdesátých a osmdesátých let trochu překvapuje, dvašedesátku dépétéčko, větřiesky, tamhle dokonce třístapadesátku jawu i buldozer, uaze..."

"Tak, vidíš, čurilo!" zvolal major nadšeně. "Ty seš dokonce i vzdělanej, člověče!" přerušil Tomáše, jak byl asi spokojenej, šel ke stolu, otevřel šuplík a hledal nějaké papíry. Konečně po jistém přehrabování vytáhl, co hledal: "Tady mi to podepiš!"

Tomáš se zarazil: "Soudruhu majore, chci to vidět!"

"Co chceš vidět?"

"Tu techniku..."

"Mě stačí, když to podepíšeš, žes to převzal!" asi major Vrabčák Tomášovi nerozuměl, nebo spíš mu nechtěl rozumět.

"To je snad žert, soudruhu majore?" začal se Tomáš už trochu naštvane bránit. "Ve škole nám říkali, soudruhu majore, že se k takovému převzetí množství techniky musí ustavit komise, všechna předávaná technika prohlédnout, udělat inventarizaci, zjistit chybějící věci, stav jejich opotřebování..."